

שיפר בתדרוך של מזכיר-הממשלה דן מרדור ללמוד בכל יום ראשון מול משרד ראש-הממשלה!

אין שום דבר שידעתי במהלך עבודתי ושלא שידרתי, כדי לשמור לספר. רוב הסקופים הגיעו אליי תוך כדי העבודה.

● מי העורך שלך ברדיו, מי מחליט מתי לא לשרר ידיעה שלך?

כל סיפור ברמה רגישה מובא לידעת מנהל-החדשות, גרעון לב ארי, ולידיעת מנהל חטיבת-החדשות, יגאל רום.

● מאשימים אותך שאין לך צבע, שאין לך השקפת עולם.

קודם כל, יש לי השקפת עולם, אלא שאני מאמין כמה שקריו רשות-שידור ממלכתית, ואם עד היום המאזינים לא יודעים מה עמדותי, זה לזכותי. אני מביא סיפור, עמל עליו 20 שעות ביממה, סיפור זה סיפור. אין לי בעיה עם מה שאני חושב עליו. בספר, בפעם הראשונה, קיימת אבחנה לגבי רדיעתי ועמדותי.

● גם כאן אומרים שהדיועות שלך השתנו במהלך המילחמה, כאשר חלק מהמנצחים הסבו מנוצחים ואתה, כך אומרים, לא אהב להיות בצד המנצחים.

הדברים לא כל-כך פשוטים. נכון שמילחמת לבנון העמיקה גם אצלי את ההכרה לגבי מה שקורה. בתחילת המילחמה ידעתי ברמה של חבר בוועדת חוץ וביטחון, לא ידעתי על עומק הקשרים עם הנוצרים, לא ידעתי את עומק הטרגרדיה שנקשרים האלה. הטרגרדיה התגלתה לי רק כשביקרתי בלבנון.

אני, ככתב מדיני ופרשן של קול-ישראל, לא יכול לבוא בתחילת המילחמה ולהגיד מה רדעתי. אני לא כותב מאמרים. אני יכול להביא רק עובדות טובות ורעות. אני זקוק לפסקי-דין כדי לכתוב ספר, כדי להביע את רדיעתי ואני, אם לא איכפת לך, לא נמצא לא לצד המנוצח ולא לצד המנצח.

● אומרים שאתה קר, מחושב, מוכן למכור הכל בשביל סקופ.

זה מה שבגין אמר לי. אחרי הסקופ של הנחתים הוא טילפן לי ואמר: "מר שיפר, אתה בשביל סקופ, מוכן למכור את האמא שלך, אה סליחה את אמא-מולדת".

אני מוכן להשקיע בשביל סקופ הרבה עבודה, זה נכון.

● גם להשקיע חברות?

לא חברות ולא עקרונות! ועוד דבר, אין חברות עם פוליטיקאים. אין דבר כזה: מה אני חבר שלהם, אני בא אליהם לאירועים פרטיים?

● אתה לא מוזמן לאירועים פרטיים של פוליטיקאים?

מוזמן ולא הולך. אף פעם לא! גם לחתונה של שפירא לא הלכתי.

● ולא תזמין אותם לבר-מיצווה של הבן שלך?

לא! יש אצלי הפרדה מוחלטת בין חברות ועבודה. אני לא בא לבתייהם והם לא מוזמנים לביתי. אני לא חייב להם דבר על בסיס חברי.

● כלומר, בשפוליטיקאי או עוזרו או מטעמו, מדברים איתך, הם יודעים שכל מה שיוגדו זה און דה רקורד.

לא. אפשר להגיד לי דברים באופן פרטי. זה יישמר.

● מה רוחך אותך בעבודה שלך, הכוח שאותה צובר, ההשפעה שלך על הליכים?

העניין, זה מה שרוחף אותי. אני מת על העבודה שלי.

כאשר לא רצה לבוא. בגין עמד על כך

● ואז, אתה מספר שהם הסתגרו בחדר, אך אינך מספר מה קרה בחדר. מכל צד היו שני אנשים בנוסף לבאשיר ובגין, ושם נארבע עיניים.

בגין הוריד את הכפפות,

● זה היה יום שחור לבגין. הוא חטף שתי בומבות. גם את תוכנית רגן, וגם את הסיפור הזה עם באשיר. לבסוף, כמוצא, הוחלט להקים ועדה ממלכתית שמעולם לא התכנסה.

● אתה מדבר בספר על היחסים הקשים ששררו בין לואיס ושרון.

לדעתי, לואיס מתעב את שרון. כל ההתייחסות של שרון לאמריקאים היתה רכושנית בלבנון.

● זה היה יום שחור לבגין. הוא חטף שתי בומבות. גם את תוכנית רגן, וגם את הסיפור הזה עם באשיר. לבסוף, כמוצא, הוחלט להקים ועדה ממלכתית שמעולם לא התכנסה.

● אתה מדבר בספר על היחסים הקשים ששררו בין לואיס ושרון.

לדעתי, לואיס מתעב את שרון. כל ההתייחסות של שרון לאמריקאים היתה רכושנית בלבנון.

"בגין אמר לגימיל: מא"י סאן, אתה לא תהיה שריהגנה, אתה תהיה נשיא ותבוא אלי הסכס-שלום!"

ברוטאלית וגסה. לואיס טען ששרון משתמש בחצאי אמת, כשמדובר באמריקה. אני זוכר, שפעם, בישיבת ממשלה, שרון רצה להראות לבגין כמה האמריקאים גרועים. הוא סיפר שמחבלים שפגעו בצה"ל יצאו מתוך קווי המאיינס. תוך פרק זמן קצר התברר לבגין מטלפון של לואיס, שזה לא נכון, שהמחבלים יצאו בעצם מקווי האיטלקים.

● בספר מתפרסמות תמונות פרי טיות מתוך ביקור שרון בביירות בינואר '82.

השגתי אותן.

● מהאלבום הפרטי של שרון? קשה להעלות על הדעת, לאור מה שקורה בינינו. חוץ מזה, שרון לא נתן. שרון לוקח. שרון הוא אספן מיסמכים ותמונות. אם מישוה יגיע פעם לארכיון שלו, זה מיכרה והכ. אפשר להוציא ממנו בסטיסלר אדיר.

● בספר אתה מפרסם סקופים שלא פורסמת קודם. האם שמרת אותם לספר?

שרון לגמאיל, שצה"ל לא ייכנס לביירות. האמנם התכוון לכך? כשרון מדבר, הוא מדבר אל פרוטוקולים. אין דבר שהוא לא אמר לפרוטוקולים. הוא תמיד מדבר להיסטוריה וכמו בתנ"ך, את יכולה למצוא הכל בפרוטוקולים.

● בספר יש סיפור פנטסטי על כך ששרון הורה לרפול לא להיכנס, כי רצה לשמור את החוויה לעצמו, וכמו קיסר רומאי, להיכנס לבירה הכבושה. לעומת זאת, אתה מספר שרפול נענה להזמנת גמאיל לנסוע איתו לג'ניבה ושבזמן שהיילי צה"ל לחמו על כיבוש ביירות, בילו רפול, אלוף פיקוד-צפון אמיר דרורי, יועץ שריהביתחון לביטחון לאומי אלוף אברשה תמיר, ומפקד כוחות צה"ל בביירות עמוס ירון, בחברתו של גמאיל. כאשר נפתחה איש על המכוניות האמריקאיות, הפקיד אותם גמאיל, רץ למצוא מחסה, והרמטכ"ל ושני האלופים נשארו במכונית כשהם חיוורים כסיה, איך אתה מסביר את הסיפור הזה?

וזה רק מריחת צבע, כדי להסביר את עומק הקשרים, האמינות שנוצרה בין לחמי המרצדס והבמירו עם צמרת צה"ל. כל הסיפור הזה רוצה להדגיש, שכשצה"ל עמד להיכנס לביירות...

● נסעו הרמטכ"ל ודרורי במרצדס של באשיר גמאיל, כדי לבלות בג'ניבה? שרון נתן פקודה לרפול לא להשתתף בכניסה לביירות, ולכן רפול תפס טרמפ עם יריר בשם גמאיל, והלך איתו להתרחק ולאכול.

● הנסיעה הזאת הייתה מעשה מאוד לא חכם מצד הרמטכ"ל, אלוף פיקוד-צפון והאחרים.

זה היה חלק ממערכת-הקשרים שנוצרה בין המעורבים ביחסים בין הפלנגות וצה"ל. יחסים מאוד אישיים. יחסים שנולדו במיסעדות המפוארות של ג'ניבה, באוכל הבלתי גדלה שחולק לאנשים. בשתייה.

● זה מריח כמו שהייתות. יכול להיות.

● למה אתה בליכך זהיר אחרי שכבר כתבת את הדברים בספר?

אני גם אוסיף להיות זהיר, כי אני מאמין שהדברים יותר אמינים כשהם נאמרים בצורה מינורית.

אני מביא פרוטוקול, שבו מפקד הפלנגות אומר: "רפול בירך אותנו על העבודה הנקייה שעשינו בצברה ושאתילא". אז אני צריך עוד להגיד משהו על רפול, על מפקד הפלנגות? מותרת לאחת התמונות של בגין כתוב שהוא ניסה למנוע את הריגת ערפאת מטעמים מדיניים. מה הסיפור שמסתתר מאחורי זה?

אחרי שהגיעו להסכם על יציאת המחבלים מביירות, נוצרה הודמנות להרוג ביציאה ערפאת.

ואז בגין אמר — הוא לא רצה להפר את ההסכם הבינלאומי שארצות-הברית היתה שותפה לו.

● כלומר, לא מתוך היבט היסטורי שהריגת ערפאת תהפוך אותו לקדוש, אלא כדי לא להרגיז את ארצות-הברית? בדיוק, במשך המילחמה נעשו ניסיונות להרוג את ראשי המחבלים.

אך לא הצליחו.

● אתה מתייחס אל בגין ברחמים? גדול הטרגרדיה שלו, כשתפס שנפל בפה, שרפול ואריק עברו עליו מצד אחד ושגמאיל ואנשיו עברו עליו מהצד השני. גמאיל ואנשיו עברו עליו עם השואה. הם טיפפו את המילה שואה, שואה, שואה, כל הזמן. והדבר האחר — הם ניצלו את חולשתו למעשים היסטוריים. הוא חלם להיכנס להיסטוריה עם שני הסכמי-שלום.

את הספר על ביקור שרון בביירות בינואר 1982. זו הפגישה בין שרון ומישפתח גמאיל, שהיא בעיניי נקודת-המיפנה למה שקורה היום. הכל מופיע בסיפור, כדי להבהיר את אחד הדברים היסודיים ביותר. שרון לא הבין את המישפתח, לא הבין שכפגישה היא לא הובטח לו דבר, לא הבין שלא יכול לסמוך עליהם.

בכוונה כתבתי את הספר, כדי שיהיה מובן ששרון, כשהוא מחליט לעשות משהו, שום דבר לא יעצור בעדו. שרון רוצה! רוצה! רוצה!

וכל מה שהם נתנו לו בתמורה זה רק דבר אחד — הרבה אוכל! הוא אכל הרבה. הם אמרו מה שהם רוצים, אבל הם לא שיתפו פעולה ולא הבטיחו דבר. הם תמיד אמרו לא יעשו, אף פעם לא מה יעשו. תמיד אמרו על הקשיים שלהם, ושרון לא הבין את עורמתם. הטרגרדיה של מילחמת לבנון מקפלת, לדעתי, בפרק הראשון של הספר.

● בתוך הסיפור על אותה פגישה שרון גמאיל, יש פרט לא חשוב, כביכול, ובכל זאת ציינת אותו: ששרון לקח איתו לנסיעה המיבצעית החשאית הזו אדם שלא היה שייך למערכת, את ידידו הרופא ד"ר בולסלב (בולק) גולדרי מן.

"בגין לא הבין איך המערכת פועלת. הוא חמיד חשב שמיצבוק, המייעד לעיניו בלבד, רק הוא רואה אוחי"

תשאלו אותו למה לקח חבר פרטי לנסיעה כזו. אני עשיתי כל מאמץ לתת את כל הפרטים. אני חושב שעניין החבר היה חשוב לו מכמה בחינות. זה חלק משרון — לקחת חברים, לשתף את המישפתח. למה הוא לקח את לילי ואת הילדים לביקור חשאי שערך? נסע איתו גם למסעות חשאיים באפריקה.

● למה הוא צריך את זה? לא יודע. זה חלק מהאיש, לשתף אנשים כמה שקורה לו.

שיפר עם זמיר. אפשר לדבר איתי שיחה פרטית!

● בטריפ-הכוח שלו? יכול להיות שטריפ-הכוח שלו.

● אומרים שהוא לקח את לילי ואת ילדיו

זה שלא פורסמת סיפור כזה? אין תגובה.

● בסיפורך, לפחות בתחילה, אומר